

Emmerich Kálmán
GROFICA MARICA
(Gräfin Mariza)
opereta u tri čina

Libretisti Julius Brammer i Alfred Grünwald

Dirigent Krešimir Batinić

Redatelj Damir Lončar

Koreograf Dejan Jakovljević

Scenograf i kostimograf Neven Mihić

Oblikovatelj svjetla Tomislav Kobia

ULOGE:

GROFICA MARICA **Mia Domaćina Topalušić, Ivana Medić**
TASSILO ENDRÖDY-WITTEMBURG **Igor Krišto, Matic Zakonjšek**
LISA, Tasilova sestra **Andrea Paić Ružić, Jana Pogrmilović Jelečki,**
Katarina Šarić*
BARUN ZSUPÁN KOLOMAN **Robert Adamček, Domagoj Pintarić**
MANJA, Ciganka **Gordana Kalmar, Ema Bel, Vesna Baljak, Lana Čeko***
DRAGOMIR POPULESCU **Blaž Galojlić**
ČEKO, sluga **Vjekoslav Janković**
KNEGINJA BOŽENA CUDDENSTEIN **Petra B. Blašković**
WURZINGER, Boženin lakaj **Dominik Karaula**
KARL STEFAN LIEBENBERG, Tasilov prijatelj **Matko Duvnjak**

**studijske uloge*

Koncertni majstor Attila Berentes
Baletni majstor Vuk Ognjenović
Zborovođa Slobodan Cvetičanin
Asistentica redateljica Jana Pogrmilović Jelečki
Korepetitori Damir Šenk i Igor Valeri
Mentor pjevanja Slobodan Cvetičanin

Inspicijentica Irena Budak
Šaptačica Ivana Klaić

Rukovoditelj Tehnike Mato Ivić
Voditelj pozornice Željko Pljuskovac
Voditeljica maskersko-vlasuljarske radionice Ružica Miler
Voditelj tona Davorin Toth
Slikar izvođač Leon Landeka

Dekor i scenska oprema izrađeni u radionici HNK pod vodstvom Željka Jurića
Kostimi izrađeni u krojačkoj radionici HNK pod vodstvom Gordane Jurković

U predstavi sudjeluju zbor, orkestar i baletni ansambl HNK u Osijeku.

Premijera 15. svibnja 2026.

EMMERICH KÁLMÁN

Emmerich Kálmán, sin trgovačkog poduzetnika koji se 24. studenog 1882. rodio u poznatom mađarskom ljetovalištu Siófoku na Blatnome jezeru, roditeljskim nakanama nije bio predodređen da postane skladateljem. Međutim, ljubav prema glazbi bila je jača od roditeljskih želja da im sin studira pravo. U dobi od petnaest godina, Emmerich je debitirao kao pijanist i kasnije studirao zajedno s Bartókom na Kraljevskoj glazbenoj akademiji u Budimpešti. Bolest ga, međutim, odvaja od glasovira i usmjerava prema skladanju.

Četiri godine radi kao glazbeni kritičar, no zatim se odmiče od prosudbe o skladateljskom umijeću drugih te se potpuno posvećuje glazbi i sklada najprije takozvanu „ozbiljnu glazbu”, ali ga ubrzo počinje privlačiti zabavna glazba te sklada svoju prvu operetu *Tatárjárás (Naježda Tatara)*, s kojom postiže golem uspjeh.

Nakon uspjeha na praizvedbi u Budimpešti, glazba obojena mađarskim melosom osvaja i Beč, nakon čega su mu sva kazališta u Europi pa i u Americi ponuđena kao na dlanu.

Kálmán seli u Beč i počinje bjesomučno pisati operete koje postižu velike uspjehe i pohvale.

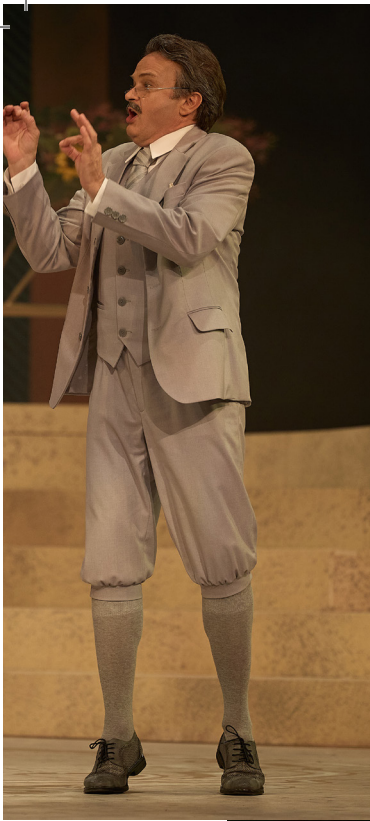
Nakon *Kneginje čardaša*, kojom je konačno i neupitno stao uz bok tadašnjih poznatih skladatelja vedrih nota Lehára i Straussa, Kálmán potvrđuje svoj veliki talent *Groficom Maricom* 1924. i *Cirkuskom princezom* 1926.

1936. napisao je operetu *Carica Jozefina* koja, međutim, nije praizvedena u Beču, već u Zürichu, budući da u Austriji počinje progon Židova uslijed kojega se Kálmán s obitelji sklanja u Švicarsku, potom u Pariz, a naposljetku, 1940., u Sjedinjene Američke Države.

Puno radi, dirigira izvedbama svojih djela, ali pronalazi vrijeme i za skladanje, pa je 1945., u New Yorku praizvedena njegova opereta *Marinka*.

1949. Emmerich Kálmán se vraća u Europu, gdje ga dočekuju kao živući monument – u Parizu mu tako dodjeljuju Križ Legije časti. Nastavlja zatim poput polaganog klatna bivati između majčice Europe i Sjedinjenih Američkih Država gdje dovršava svoju posljednju operetu, *Arizona Lady*, a 1953., nedugo nakon proslave njegova sedamdesetprvog rođendana, umire u Parizu, daleko od domovine čiji je duh okupljen u glazbi proslavio svojim djelima.

SADRŽAJ

I. ČIN

Radnja se odvija na grofčinu imanju oko 1924., na terasi imanja uz koju se proteže perivoj. Osiromašeni grof Tassilo, pod lažnim imenom Török, upravlja imanjem za grofčina boravka u gradu. Tassilou je glavna briga kako zaraditi miraz za sestru Lizu, koja ne smije ništa znati o njegovu nezavidnom imovnom stanju. Grofica iznenada dolazi i Tassilo je prvi put ugleda. Umorna od obožavatelja, Marica objavljuje lažnu proslavu zaruka s barunom Kolomanom Županom, ali doživljava iznenađenje jer se izmišljeni zaručnik, barun Župan, iznenada pojavljuje! Predstavlja se kao vlasnik imanja u Varaždinu i nada se kako će realizirati zaruke s groficom, o kojima je čitao. Među Maričinim prijateljicama je i Liza koja, vidjevši brata Tassila, misli da se on šali izigravajući upravitelja imanja. Dok u dvorcu počinje slavlje, Tassilo se u samoći pokušava utješiti što nije kao upravitelj pozvan na slavlje te pjeva "I ja sam nekoć bio čardaš-kavalir". Grofica začuje pjesmu i moli ga da pjeva za njezine goste. Tassilo odbija njezinu molbu pa Marica ljutito odlazi. Nakon što se veselo društvo razide, oni se ipak pomire, a on pjeva samo Marici.

II. ČIN

Četiri tjedna kasnije, u dvorani dvorca, grofica uživa u Tassilovom strastvenom udvaranju. Zaruke sa Županom više i ne spominje, jer on je našao drugu nevjestu - Lizu. Ponižavajuća uloga upravitelja sve više opterećuje Tassila i on se u pismu žali svom prijatelju Liebengergu. Pismo dopiše u grofčine ruke i ona ga protumači da je Tassilu stalo samo do njena novca. Međutim, doznaje i to da on nije upravitelj Török, već grof Tassilo, pa mu uvrijeđena pred okupljenim gostima predbacuje ono što je doznala iz pisma te ga uz obilatu nagradu otpušta.

III. ČIN

Dvorana u dvorcu. Sljedećega dana Tassilo se dolazi oprostiti od grofice. Premda oboje osjećaju potrebu da se u razgovoru sve pojašni, ponos im priječi da to i učine. Dolazak Tassilove tete, kneginje Cuddenstein, međutim, dovodi do obrata. Doznajući za nećakove materijalne nevolje, kneginja skida hipoteku s njegovih imanja, pa se Tassilo ponovno udvara grofici Marici kao ravnopravan. Oboje zaljubljenih nalaze sreću.

VESELI DUH VREMENA

Prečesto olako ljude i događaje svrstavamo u kategoriju prošlog svršenog, pa ih kao takve ne vidimo u raskoši njihova bivanja koje se tako spretno i intenzivno razlijeva preko međa onog što lakonski nazivamo ovosvjetovnim životom. Kálmánu tako priznajemo „poznatost“ stečenu prije vremena koje si prisvajamo kao naše, no ne idemo dalje od toga. Tim činom si uskraćujemo svu živopisnost njegove pojavnosti i zasluga koje mu jednostavno moramo pripisati s obzirom na utjecaj što ga je izvršio na svijet na način kako to samo umjetnost može – nenametljivo, a opet neporecivo i trajno. Poglavito glazba u kojoj je Kálmán bivao od rođenja – uz sestru Vilmu, nadarenu pijanisticu i violinista-virtuoza, Ferenc Liedla koji je ljeta volio provoditi u domu Kálmánovih. Glazba kojoj je maleni Emmerich toliko težio, da mu je podala snagu upornosti da ocu poruši snove o sinu-odvjetniku ili barem višem državnom službeniku.

Teško nam je danas doista shvatiti Kálmán popularnost, činjenica da su ljudi, poneseni nekim vedrim ozračjem ili zapuhom sreće, ulomke njegovih opereta znali zapjevati na ulici ili u kući na gotovo svim urbanim točkama u svijetu, od Mađarske, do Australije. Danas, naime, raspoložemo svim zamislivim alatkama povezivanja pojedinaca i institucija u mrežu za kolanje informacija, pa nam je teško pojmiti tu „neku“ stvarnost bez vizualne prezentacije putem televizije ili interneta, činjenicu da je čovjek koji se prvo htio posvetiti „ozbiljnom“ glazbom naposljetku svojim „veselim žanrom“ osvojio svijet konvencionalno, stječući estetsku naklonost publike koja je u njegovoj glazbi, radnji koju je glazbom oživotvorio prepoznala život sam po sebi, u praksi prevrata, zabuna i razrješenja.

Groficom Maricom Kálmán zapravo majstorski nadilazi žanrovske okvire operete, uvodi „predstavu u predstavi“ prigodom grofičine zabave, a solo dionicama u kojima se izvještio do savršenstva, a od kojih je jedna od najpamtljivijih ona Tassilova (*Komm Zigany*) pridodaje velike ansambl brojeve, kao i rumunjsku cigansku glazbu (grofica je rumunjskog podrijetla). Iza svakog trenutka radnje koja poslovično kreće od ljubavi na prvi pogled, „zastranjuje“ na zabuni te se okončava u razrješenju i konačnom sretnom svršetku, nenametljivo, a opet silno dojmljivo i pamtljivo stoji glazbeni lajt-motiv: valcer kao uzoriti pratitelj sjete i čardaš u trenucima uzbuđenja, sreće ili vreve.

Premda u Beču praižvedena u nesretnom trenutku povijesti, između dvaju svjetskih ratova – 28. veljače 1924., *Grofica Marica* je doživjela silovit uspjeh, ostvarila svojevrsnu pobjedu životne radosti nad zlom, jer nakon prve izvedbe u nizu su uslijedile čak 374 reprizne izvedbe.

A premda se Austrougarsko carstvo bilo urušilo još srazom Prvog svjetskog rata, ova opereta očuvala je njegov „Mitteleuropски“ duh. Kálmán je naposljetku s razlogom dobio titulu „kralja čardaša“, ali i operete kojom je ovladao kao nitko prije ili poslije njega.

Ivana Šojat

MARICA ILI SVE ISTODOBNO...

Rekoše mi da bih trebao napisati tekst za knjižicu uz predstavu *Grofica Marica*. Teško mi je pisati o onome što radim. Pismen jesam, naravno, no cijeli život sam bio čovjek govorene, a ne pisane riječi.

Što napisati o opereti, glazbeno-scenskoj formi koju skladatelji i libretisti više ne stvaraju? Danas se kao ekvivalent opereti pišu mjuzikli. Kome pisati o opereti? Starijoj generaciji? Oni koji vole operetu znaju već puno o tome. Klincima? Oni koriste Google, tamo imaju sve što bi ih eventualno moglo zanimati o opereti, ne trebaju moju manjkavu pamet. Što reći o žanru koji počiva na u pravilu banalnom zapletu i naizgled „lakim“ notama? E, tu bi se moglo reći da, kada uradak dolazi iz pera majstora operete kakav je bio Emmerich Kálmán i zove se *Grofica Marica*, imamo posla s genijalnim djelom.

Kad čuje nastupnu ariju Marice, ariju Tassila *Komm*, *Zigany* ili duet *Hajdmo u Varaždin*, veliki dio gledatelja zapravo ni ne zna da su to sve ponajbolji dijelovi iz rečene operete. Gledateljstvo, budimo realni, voli kad u predstavi prepozna glazbu koju je već negdje prije čulo. A glazba *Grofica Marice* je takva da rastjeruje oblake i priziva sunce, diže srca i razgaljuje duše.

Htio bih prije svega zahvaliti svim svojim suradnicima, a napose divnom ansamblu s kojim sam radio ovu predstavu. Njihov veliki trud i volja su, više od svega, zaslužni za uspjeh ove predstave. Ti ljudi pjevaju, glume i plešu, često sve to istovremeno, ostavljajući dojam da je to beskrajno lako. Nije, vjerujte mi, strašno je teško, znam iz prve ruke.

Predstava *Grofica Marica* koju sam režirao u osječkom kazalištu nema namjeru promijeniti svijet. Ona samo želi gledateljima koji su ju došli vidjeti i čuti, malo uljepšati život i učiniti ga podnošljivijim. Pa ako predstava ipak toliko zainteresira kojega mladca ili mladicu i ponuka ga/ ju da otvori Google i sazna više o čudnoj pojavi po imenu opereta, ispunio sam svoj zadatak.

Živjeli!

Damir Lončar

Poštovane dame i gospodo, draga publiko!

Pred vama je *Grofica Marica*, krunski dragulj srebrnog doba operete, emotivni seizmograf vremena i prostora kojemu Osijek neumoljivo pripada.

Postoji poseban senzibilitet koji veže gradove nekadašnjeg austrougarskog kruga – taj specifičan spoj bečke elegancije i panonske sjete. Naš grad, s mirisom dravskih magli i baroknim obrisima Tvrđe, prirodno pulsira u ritmu Kálmánovih taktova. Opereta ovdje nikada nije bila tek “laka zabava”; ona je ogledalo u kojem prepoznajemo vlastitu čežnju za ljepotom i građanskim dostojanstvom. U *Grofici Marici* taj se senzibilitet ogleda u savršenom balansu između raskošnog valcera i vatrene mađarske čardaš-melankolije.

U središtu i ove priče stoji ljubav – o kojoj sam toliko puta javno govorio i pisao. Ljubav koja se bori s ponosom, klasnim razlikama i strahom od povrijeđenosti. Danas, u svijetu koji je zaboravio da je sporost važna i da su duboki osjećaji upravo ono što nas čini ljudima, važnije je nego ikada govoriti o snazi poruke koju ova priča odašilje. Ona nas uči da su autentičnost i ljudska povezanost jedini istinski kapital koji posjedujemo.

Povući ću paralelu s filozofijom života (*Lebensphilosophie*), pravcem koji je dominirao upravo u vrijeme nastanka ovog djela. Baš kao što su mislioci poput Bergsona isticali primat intuicije i vitalnog zamaha nad hladnim racionalizmom, tako i *Grofica Marica* slavi trijumf srca nad društvenim konvencijama. Ona je čisti *élan vital* prenesen na scenu.

Ova naša produkcija ima posebnu težinu jer smo je ostvarili oslanjajući se gotovo isključivo na vlastite snage, uz minimalan broj gostujućih umjetnika. Ta činjenica nije bila prepreka, već katalizator; energija tijekom radnog procesa bila je na najvišoj razini, prožeta zajedništvom koje volimo i u kojem svi uživamo.

Na čelu tog procesa stajao je naš prokušani, nagrađivani dvojac – dobitnici Nagrade hrvatskog glumišta, redatelj Damir Lončar i dirigent Krešimir Batinić. Njihov minuciozan rad, senzibilitet za žanr i sposobnost da iz ansambla izvuku ono najbolje, osigurali su predstavu koja odiše svježinom i vrhunskim profesionalizmom. Njihova vizija nije samo interpretacija tradicije, već njezin život u suvremenom kontekstu.

Neka ova premijera ne bude samo još jedan uspješan naslov na repertoaru, već zalag za budućnost Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku.

Preпустite se glazbi, dopustite Marici da vas zavede i sjetite se – dok god ima pjesme, ima i nade.

Vaš ravnatelj Opere

Ladislav Vrgoč

KREŠIMIR BATINIĆ

dirigent

Krešimir Batinić rođio se u Osijeku gdje je završio osnovno i srednjoškolsko obrazovanje. U Lovranu 2002. upisao je studij dirigiranja na Visokoj školi za glazbenu umjetnost Ino Mirković u klasi maestra Miroslava Homena, a u siječnju 2005. studij nastavlja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi maestra Vjekoslava Šuteja. Svoju prvu profesionalnu suradnju ostvaruje s Gradskim kazalištem Trešnjava na Disneyevom mjuziklu *Ljepotica i zvijer* (2006.), s kojim u studenom iste godine debitira, a u siječnju 2007. odrađuje svoj diplomski nastup. Od svibnja 2007. postaje stalni suradnik zagrebačkog Gradskog kazališta Komedija kao korepitor i dirigent predstava. U Komediji je postavio i dirigirao brojnim premijernim izvedbama – *Briljantin, Jalta, Jalta, Aida, Cabaret, Monty Python's Spamalot, Ljepotica i zvijer, Lijepa Helena, Splitski akvarel, Grofica Marica*. Sa Zagrebačkom filharmonijom kontinuirano surađuje. Osobito je uspješna suradnja na projektu Fil(m)harmonije: Projekcije kulturnih nijemih filmova: Charlieja Chaplina, Bustera Keatona, Harolda Lloydja, Sergeja Eisensteina. U veljači 2016. ravnao je Zagrebačkom filharmonijom na gala koncertu održanom na najprestižnijoj američkoj glazbenoj adresi, njujorškom Carnegie Hallu. Uspješna suradnja sa Zagrebačkom filharmonijom nastavljena je i na velikom beogradskom koncertu violončelističke senzacije *2Cellos* u sklopu njihove svjetske turneje *Score* te koncertnom spektaklu Gorana Bregovića i Orkestra za sahrane i sprovode *Tri pisma iz Sarajeva*, koncertima s Vlatkom Stefanovskim, Zoranom Predinom i Damirom Urbanom. Od 2017. do 2020. godine obnašao je funkciju ravnatelja zagrebačkog Gradskog kazališta Komedija. Prvu suradnju s HNK u Osijeku ostvaruje u sezoni 2022./2023. dirigirajući operetu *Vesela udovica* Franza Lehára.

DAMIR LONČAR

redatelj

Rođen 1961. u Osijeku. Nakon završenog studija Odsjeka glume Akademije dramske umjetnosti, član je Drame HNK u Osijeku gdje ostvaruje niz glavnih uloga (*Glorija, Bljesak zlatnog zuba, Kaligula, Samoubojica, Hamlet, Kroćenje goropadnosti, Priče iz bečke šume, Čaruga, Pustolov pred vratima, U logoru*). U prosincu 2007. nastupa u predstavi *Zastave, barjaci, stiegovi* Mire Međimorca kojom se obilježava 100. godišnjica HNK u Osijeku. Od 1992. počinje nastupati u Zagrebačkom gradskom kazalištu Komedija gdje dvije godine kasnije postaje član ansambla i ostvaruje niz zapaženih uloga u

komediografskom repertoaru, operetama i mjuziklima. Gotovo da nema uspješnice na Komedijinu repertoaru u kojoj nije sudjelovao: *Barun Trenk*, *Luda noć u hotelu President*, *Štrudl od trešanja*, *Luda lova*, *Od kreveta do kreveta*, *Na tri kralja ili kako hoćete*, *Buba u uhu*, *Gostioničarka*, *Opera za tri groša*, *Kneginja čardaša*, *Svoga tela gospodar*, *Čaruga*, *Budala za večeru*, *Mala Floramyne*, *San ivanjske noći*, *Klupko*, *Nemoćnik u pameti*, *Narodil se mladi kralj*, *Patnje gospodina Mockinpotta*, *Skidajte se do kraja*, *Uhvaćen u mrežu*, *Čigle svete Elizabete*, *Sluga dvaju gospodara*, *Dundo Maroje 008*, *Ukročena goropadnica*, *Skup*, *Bljesak zlatnog zuba*, *Vanja i Sonja i Maša i Picko*, *Talijanski slamnati šešir* i *Revizor*.

S vremenom se počinje baviti režijom, najprije kao asistent i koredatelj (*Buba u uhu*, *Od kreveta do kreveta*, *Monty Python's Spamalot*, *Mali dućan strave*, *Gubec-beg*), a zatim samostalno režira predstave: *Čaruga*, *Čigle Svete Elizabete*, *Čekajući epita*, *terapija*, *terapija!*, *Operetni express 2013* i *2018*, *Mala Kavana* i *Dobri vojak Švejk*. Nastupao je na Dubrovačkim ljetnim igrama (*Skup*, *Dundo Maroje*, *Posjet stare dame*, *Orestija*, *Don Quijote*). Ostvario je više filmskih (*Luka*, *Božić u Beču*, *Srce nije u modi*, *Svirajte nešto ljubavno*, *Duga mračna noć*) i televizijskih uloga (*Moja kućica*, *moja slobodica*, *Naša mala klinika*, *Bračne vode*, *Novine*). Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja.

DEJAN JAKOVLJEVIĆ

koreograf

Rođen u Osijeku 1976. Prve plesne korake započeo u KUD-u Srđan Petrov Završio srednju školu te počeo plesati u plesnom klubu Feniks, a zatim u HNK u Osijeku u predstavama *Osječki karusel*, *Ero s onoga svijeta*, *Nikola Šubić Zrinjski* i *Kneginja čardaša*. Godine 1996. dolazi u Zagreb u Kazalište Komedija pod vodstvom gđe. Sonje Kastl i Vesne Butorac te istovremeno pohađa baletnu školu. Tijekom godina usavršavao se na raznim plesnim tečajevima. U Komediji sudjelovao u mnogim glazbenim i dramskim predstavama od kojih su najpoznatije *Chicago*, *Jesus Christ Superstar*, *Kosa*, *Aida*, *Briljantin*, *Šišmiš*, *Kneginja čardaša*, *Grofica Marica*, *San ivanjske noći*, *Ukročena goropadnica*, *Monty Python's Spamalot*, *Mama mia* i dr. Bavio se pedagoškim radom. U matičnoj kući potpisuje koreografije predstava *Operetni express 2012*, *Ella* i *Marilyn*,

Splj'ski akvarel, *Vanja i Sonja i Maša i Picko*, *Ludnica s tenorima*, *Mnogo vike nizašto*, *Velo misto*; u HNK-u u Osijeku *Moje pjesme, moje snovi*, *Kod Bijelog konja*, *Vesela udovica*, te velike koncerte *Naša bila štorija* autora Gorana Karana i Nene Ninčevića i *Žena za sva vremena* Zdenke Kovačićek. U HNK-u u Varaždinu potpisuje režiju i koreografiju operete *Grofica Marica*. Trenutno studira Transmedijsku dramaturgiju na Vernu.

NEVEN MIHIĆ

scenograf i kostimograf

Rođen je 1988. u Osijeku, gdje je završio Školu za tekstil, dizajn i primijenjene umjetnosti, smjer Dizajn odjeće. Tijekom školovanja, 2002. godine, primljen je u Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku kao član plesnog ansambla. U četiri godine nastupao je u mnogim opernim, dramskim i baletnim predstavama, što će imati veliki utjecaj na njegovo buduće umjetničko djelovanje. Na Tekstilno – tehnološkom fakultetu u Zagrebu diplomirao je modni dizajn 2010, dok je u lipnju 2012. magistrirao kazališnu kostimografiju. Dobitnik je Dekanove nagrade, dok je 2010. osvojio prestižnu Top stipendiju, i proglašen Top studentom Republike Hrvatske. 2015. godine bio je finalist za stipendiju u Rimu (*Teatro dell Opera di Roma, stručno usavršavanje na području kazališnog dizajna*) sa druga tri kandidata iz Europe. 2016. godine odlazi u Dubai, Ujedinjeni Arapski Emirati, gdje predaje na odjelu za dizajn na Američkom Sveučilištu u Emiratima. Od jeseni 2018. dobiva zvanje docenta na istom sveučilištu. U prosincu 2025. vraća se u Hrvatsku, nakon više od devet godina. 2012. aktivno se počinje baviti kostimografijom i scenografijom za operu, operetu, balet, dramske i dječje predstave. Do sada je postavio nekoliko modnih revija i šest samostalnih izložbi. Do sada je ostvario preko trideset kazališnih predstava surađujući sa renomiranim hrvatskim redateljima i nekoliko inozemnih: Damir Lončar, Želimir Mesarić, Krešimir Dolenčić, Helena Petković, Mario Kovač, Richard Simonelli, Robert Bošković, Petar Vujačić, Svebor Sečak, Kobie Van Rensburg, Vasilij Medvedev i Denis Matvienko. Istaknuo se sa operama i operetama: *Carmen* Georgesa Bizeta, *Don Giovanni* W.A. Mozarta, *La bohème* Giacoma Puccinija, opereta *Splitski akvarel* Ive Tijardovića i *Vesela udovica* Franza Lehára. Kreirao je za balete; *Orašar* P.I. Čajkovskog, *Class Concert* P.I. Čajkovskog, *Šeherezada* N.R. Korsakova, *Onjegin* P.I. Čajkovskog, *Don Quixote* Ludwiga Minkusa i *Snježna kraljica* Davora Bobića. Na dodjeli Nagrada Hrvatskog Glumišta 2023. nominiran je tri puta: scenografija i kostimografija za balet *Onjegin*, i scenografija za operetu *Vesela udovica*. 2025. dobitnik je Nagrade Hrvatskog Glumišta za scenografiju baleta *Snježna kraljica* zajedno sa Zdenkom Bašićem, dizajnerom animacija. Od 2013. član je Hrvatskog društva dramskih umjetnika. Operetom *Grofica Marica* Emmericha Kálmána ostvaruje desetu suradnju sa HNK Osijek.

TOMISLAV KOBIA

oblikovatelj svjetla

Rodio se u Osijeku, 27. kolovoza, 1979., gdje je završio srednju elektrotehničku školu. O rasvjeti je učio iz knjiga i zapažanjem, a ponajviše od dugogodišnjeg radnog kolege i prijatelja Josipa Ružičke. Član je ULUPUH-a od 2019. Svjetlo je radio za preko pedeset predstava.

Energija koja pokreće Hrvatsku

HEP Više od
struje

Zahvaljujemo

Grad
Osijek

Osječko - baranjska
županija

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
i medija
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture
and Media

Ministarstvo
kulture i medija

Sponzor sezone

Partneri

SAPONIA

Zahvaljujemo na potpori

osječka

Glas Slavonije

Laganini
99.1 FM

TELEGRAM

Bijelić Co

Nakladnik HNK U OSIJEKU | *Intendant* Vladimir Ham | *Ravnatelj Opere* Ladislav Vrgoč
| *Urednica kazališnih izdanja* Ivana Šojat | *Suradnik* Ante Kolobarić | *Fotografije*
Kristijan Cimer | *Dizajn i priprema* FOTO ART, OSIJEK | *Tisak* GRAFIKA D.O.O., OSIJEK
Naklada: 150 primjeraka | Redakcija zaključena: 13. svibnja 2026.